

blive anvendt, naar den Vedkommende virkelig var en praktisk dygtig Mand, og ved ikke faa Exempler havde godtgjort at være værdig til den Lillid, de Lidende skænkede ham. Det var blot disse faa Bemærkninger, jeg vilde fremsætte.

Clausager: Jeg skal ogsaa sige mig meget kort, da der nu allerede er talt længe om denne Sag. Jeg vil blot tillade mig at udtale ligeoverfor en Bemærkning af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Jønger), at han har ganske vist Ret i, at den nuværende Lovgivning har været til stort Sæd for Landet, men vi maa huske paa, at den har bestaaet i mange Aar og er fremkommen paa en Tid, da Oplysningen stod grumme langt tilbage, da Overtroen og Uvidenheden i væsentlig Grad herskede, især paa Landet, men dog maaske ogsaa hos mange Smaafolk i Kjøbstæderne. Jeg tror ikke, der nu er stor Fare for, at Folk uden videre løbe hen og give sig under Behandling af Enhver, der enten ved høje Talemaader, eller ved store, skønne Plakater giver sig Udseende af at være Læge i dette eller hint Sag. — Det ærede Medlem udtalte tillige, at der er fremkommet saa megen Sumbug, som han kaldte det, dels fra Amerika og dels herhjemme fra, hvorved Pengene løffedes fra Folk, og dette er ganske vist. Jeg udtalte det allerede ved 1ste Behandling; men jeg vil gjentage, at denne Slags Sumbug, eller disse Utillfer dog ikke løffe saa mange Penge fra den fattige Befolkning, og det er jo navnlig denne Klasse, som det ærede Medlem, men især det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg) have en saa uhyre Omfang for at ville værne om ved dette Lovforslag. Nei, de Fattige løbe ikke saaledes hen og kaste Penge ud for Ting, der prives og voses i høje Toner; det er snarere de Rige, der have Penge i Overflod, som gjøre dette. — Det er allerede omtalt, at den Bestemmelse i den nuværende Lovgivning, isølge hvilken de, der have bevist, at de have Gøne til at kurerer Folk, ad Bevillingsmyndigheden kunne faae Lilladelse til at praktisere, ikke har synderligt at sige. Det er i det Mindste ikke mange Aar siden, vi havde et Exempel paa, at en Mand, der skjøndt han vitterligt havde hjulpet mange Folk, gjentagne Gange var bleven dømt Multt, ja maaske endog Jængelsstraf, underkastede sig denne Prøve; men hvorledes gik det med denne Prøve? Der blev gjort dygtigt Nar ad ham i Bladene, og de Mænd, der skulde prøve ham og give ham Vidnesbyrd, fandt ham aldeles uduelig, uagtet han, som sagt, havde givet praktiske Prøver paa sin Dygtighed. — Ligeoverfor det ærede Medlem, der foreslog Sagen henvisst til et Udvalg (S. S. Christensen), skal jeg bemærke, at jeg, hvis dette Forslag var fremkommet ved første Behandling, Intet vilde have haat at indvænde derimod, men at nedsette et Udvalg nu, efterat Tiden er rykket saa langt

frem, vilde formodentlig kun have til Følge, at Lovforslaget, naar det henimod Slutningen af Samlingen bliver sendt over til det andet Thing, vilde blive liggende der. Naar det derimod nu gaar over til det andet Thing, som for Diebliffet ikke har Meget at bestille, vil man maaske der nedsette et Udvalg, og der vil da kunne fremkomme Noget, hvorom vi muligvis ved fornyet Behandling kunne enes. Det forekommer mig, at det kan være ganske rimeligt, at vi se, hvorledes Landsthinget vil stille sig til Sagen, og at vi lade det omforme Forslaget, som det finder det heldigt; naar det da kommer tilbage, kunne vi jo se nøiere derpaa.

B. Holm: Jeg skulde ikke have forlangt denne Diskussion, naar ikke det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Mikkjær), idet han tog Forslaget om et Udvalgs Nedsættelse tilbage, havde endt sit Foredrag med en Sætning, der omtrent lød som saa, at han haabede, at Lovforslaget nok skulde faae en saadan Medfart i det andet Thing, at man ikke behøvede at frygte for det. Jeg vil dertil sige, at jeg tror, at selve Kvotfallsveriet endog ved enkelte Leiligheder har vundet en Plads i Militæretaten. Jeg skal saaledes oplyse, at der i 1853 af 180 Konstabler laa 120 paa Safarethet af ægyptisk Dienstygge. Jeg var dengang tilfældigvis Debonnans, og da Obersten spurgte mig om, hvad Grunden kunde være hertil, svarede jeg, at jeg troede, det var den, at Lægerne ikke vare i Stand til at kurerer denne Svagheb, fordi den ikke var almindelig bekjendt. Jeg tilspjode, at der, saavidt jeg vidste, var en civil Mand, som kunde kurerer for denne Sygdom; Regimentskommandøren bad mig da om at faae fat paa denne Mand, og han kurerede derefter 80 af de 120. Jeg har ikke villet, at denne Diskussion skulde slutes, uden at det blev oplyst, at man selv i Militæretaten har maattet ty til saadanne Maad.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, fattedes Lovforslaget (se Tilleg C) under Afstemning og vedtoges med 57 Stemmer mod 11.

Sagen gaar nu til Landsthinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:
Tredie Behandling af Forslag til Lov om Brandvesenet i Kjøbstæderne med Undtagelse af Kjøbenhavn.
(2den Behandling findes i Tidenden, Spalte 2570 ff.)

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag: